

Arrest

nr. 137 826 van 2 februari 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 12 september 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 27 mei 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt, en van de bevelen om het grondgebied te verlaten van 27 mei 2014, alle beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 september 2014 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 december 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat O. TODTS, die *loco* advocaten N. GALLANT en J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Tweede, derde en vierde verzoeker (moeder en twee op dat ogenblik nog minderjarige kinderen) die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, komen op 5 februari 2009 België binnen en dienen een asielaanvraag in op 6 februari 2009.

Eerste verzoeker (vader) komt op 25 maart 2009 België binnen en dient een asielaanvraag in op dezelfde datum.

Op 26 augustus 2009 dient eerste verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Er worden verschillende aanvullingen ingediend.

Op 24 november 2009 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten opzichte van eerste en tweede verzoeker de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Bij arresten nrs 44 831 en 44 832 van 14 juni 2010 worden aan eerste en tweede verzoeker eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 5 april 2011 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}).

Op 15 april 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk doch ongegrond is.

Op 19 mei 2011 dient eerste verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2011 dient eveneens het hele gezin een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 31 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van het hele gezin onontvankelijk wordt verklaard.

Op 9 juni 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van eerste verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Op 23 juni 2011 dient eerste verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 8 november 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 5 december 2011 wordt aan eerste verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 15 december 2011 dienen verzoekers samen opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 4 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 6 december 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 6 juni 2013 stelt de stad Brussel een attest van in ontvangsname van deze aanvraag op.

Op 27 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 6 december 2012 onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van

de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de scholing van de zoon; de door de dochter P. gevolgde computerlessen, een cursus kappermedewerker en lichaamsverzorging; de duur van hun verblijf, de vestiging van al hun economische en sociale belangen in België, hun kennis van de Nederlandse taal, hun contacten met Belgen ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd, de afwezigheid van elementen van openbare orde, hun werkbereidheid en het attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie van mevrouw, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.

Bovendien behoren de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en derhalve worden ze in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.

De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun asielaanvraag, voor zichzelf en hun 2 minderjarige kinderen, dd. 25/03/2009 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 16/06/2010 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingstatus toe te kennen. De duur van deze procedure - namelijk om en bij 1 jaar 2 maanden en 22 dagen - was nog niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Op 05/04/2011 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken instructies gegeven tot aflevering van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hen betekend op 11/04/2011.

Op 22/04/2011 werd hun aanvraag dd. 14/04/2011 om verlenging van de geldigheidsduur van het bevel tot het einde van het schooljaar, geweigerd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

De betrokkenen hebben echter nagelaten om gevolg te geven aan deze verplichting en verblijven sindsdien op volstrekt illegale wijze in België en lieten het schoolbezoek van hun toen nog minderjarige zoon bewust plaats vinden tijdens dit precair verblijf. Het is voor het leeuwendeel tijdens dit irreguliere verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden afgenomen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand.

De dochter, P., meerderjarig geworden in 2010, heeft daarenboven nog eens zelfstandig een asielaanvraag ingediend op 12/04/2012, die volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 31/10/2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingstatus toe te kennen. De duur van deze procedure - namelijk zo'n 6 maanden en 31 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Zij werd vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend dd. 14/11/2012. Opnieuw wordt aan deze verplichting geen gevolg gegeven.

Uit het dossier blijkt dat er tot 5 maal toe een poging werd ondernomen om het verblijf in het Rijk te rekken door nog van een andere procedure gebruik te maken, namelijk de procedure 9 ter wegens medische redenen, doch deze verzoekschriften werden allen geweigerd:

- Art. 9 ter dd. 27/08/2009 ongegrond op 15/04/2011
- Art. 9terdd. 19/05/2011 onontvankelijk dd. 31/05/2011
- Art. 9terdd. 23/05/2011 onontvankelijk dd. 09/06/2011
- Art. 9terdd. 23/06/2011 onontvankelijk dd. 08/11/2011
- Art. 9 ter dd. 15/12/2011 onontvankelijk dd. 04/05/2012.

De duur van de 9 ter-procedure vormt geen regularisatiecriterium. De duur van de asielpcedure en de duur van de procedure 9 ter wordt niet opgeteld. Deze werkwijze wordt in elk dossier zo gehanteerd.

De betrokkenen hebben de duur van al deze procedures enkel aan zichzelf te wijten door zoveel procedures op te starten en door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ondanks alle weigeringsbeslissingen die al aan hen werden betekend. Bijgevolg kan het argument betreffende de duur van de procedures niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat de scholing van de kinderen betreft, met aanhaling van de Rechten van het kind, kan niet anders dan geantwoord te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt daar zij heden meerderjarig en bijgevolg niet langer schoolplichtig zijn.

Geheel ten overvloede wordt hieraan toegevoegd dat uit de getuigenis van de schooldirecteur van het VTI de lovenswaardige inzet blijkt van de zoon, R. ingeschreven vanaf het schooljaar 2010. Dit schrijven is opgesteld op 15/10/2012 en geeft aan dat R. op dat moment het 5de jaar Lassen-constructie volgde. Redelijkerwijze - bij gebrek aan actualisatie van het dossier op dit vlak - zou kunnen aangenomen worden dat R. dan tijdens het huidige schooljaar 2013-2014 het 6de schooljaar heeft gevolgd en dat hij zijn scholing aldus zeer binnenkort beëindigd zal hebben. Huidige beslissing is vergezeld van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien van een termijn van 30 dagen vanaf de betekening. Het is te voorzien dat hij zijn scholing zal afgerond hebben voor het einde van de betekende termijn.

Huidige beslissing houdt geen gedwongen terugkeer in. Het principe wordt gehanteerd dat de betrokkenen op de eerste plaats vrijwillig gevolg dienen te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Wat betreft de verwijzing naar de artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM), deze artikels worden aangewend zonder dat ze worden toegepast op de eigen situatie. De betrokkenen laten na om hun beweringen te staven met een begin van een bewijs, wat niet kan volstaan om er een inbreuk op uit te maken.

De asielaanvraag van de betrokkenen werd afgesloten en huidig verzoekschrift bevat geen (nieuwe) aanwijzingen, noch stavingsstukken voor een eventuele vrees voor een terugkeer naar het herkomstland.

Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De bewering dat de betrokkenen geen bindingen meer zouden hebben met het herkomstland, kan niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Een blote bewering kan immers niet dienstig worden aangewend als buitengewone omstandigheid. Bovendien is het zo dat alle betrokkenen allemaal het merendeel van hun leven in hun herkomstland hebben doorgebracht, zodat het niet aannemelijk is dat zij er geen kennissen, vrienden of familieleden meer zouden hebben. Uit het dossier (zie verklaringen volgend op de asielaanvraag dd. 25/03/2009) blijkt trouwens dat de ouders van mevrouw - de grootouders van de P. en R. langs moederskant - en de moeder van mijnheer - de grootmoeder van P. en R. langs vaderskant - achtergebleven zijn in het herkomstland.

De geponeerde werkwillegheid kan niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het is de betrokkenen na de afsluiting van hun asielpprocedure immers niet toegestaan om tegen betaling arbeidsprestaties te leveren. Daar tegenover staat dat de verzoekers niet aantonen dat zij in het herkomstland geen inkomsten uit arbeid zouden kunnen halen om te voorzien in de eigen levensbehoeften.

Wat betreft het aangehaalde argument dat de betrokkenen geen inbreuk pleegden tegen de openbare orde, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bijgevolg vormt dit geen buitengewone omstandigheid.

Geheel terzijde dient vermeld dat moeder, meermaals in het gezelschap van de dochter, de openbare orde verstoord heeft, vaak door het plegen van diefstal, waarbij ze dan telkens het voorwerp werd van een proces- verbaal:

- PV An12L5005474/2011 dd. 10/08/2011 moeder gewone diefstal met heterdaad
- PV AN12LB014089/2013 dd. 28/01/2012 moeder + dochter winkeldiefstal in 4 verschillende winkels
- PV AN12 L8014089/2013 dd. 03/02/2013 moeder gewone diefstal met heterdaad
- PV AN55L3003198/2013 dd. 29/04/2013 moeder + dochter winkeldiefstal
- PV AN12L3003200/2013 dd. 06/05/2013 moeder gewone diefstal met heterdaad
- PV AN55L3003198/2013 dd. 14/05/2013 moeder illegaal verblijf
- PV AN12LB073208/2013 dd. 25/05/2013 moeder en dochter op heterdaad betrapt op winkeldiefstal.

Bijgevolg kan aan de betrokkenen geen gunstig regime verleend worden. Integratie veronderstelt namelijk ook dat men de Belgische reglementering respecteert en zich aldus onthoudt van het plegen van misdrijven.(...)."

Op 27 mei 2014 worden ten opzichte van verzoekers bevelen genomen om het grondgebied te verlaten, die hen op 19 augustus 2014 ter kennis worden gebracht. Dit zijn de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing.

De motieven van het bevel ten opzichte van eerste en derde verzoeker luiden als volgt:

“(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont niet aan dat hij in het bezit is van een geldig visum.

(...).”

De motieven van het bevel ten opzichte van tweede en vierde verzoekster luiden als volgt:

“(...)

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

De betrokkene toont niet aan in het bezit te zijn van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

(...).”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1.1. De verwerende partij werpt een exceptie op van onontvankelijkheid wat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing betreft:

“Exceptie van onontvankelijkheid - Gebrek aan belang voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)

Verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verweerder het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

4/16

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17 februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven.”
(eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de Staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde van de Staatssecretaris op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werpt verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

In casu werpt verzoekende partij een schending op van artikel 8 EVRM, doch uit de bespreking van het middel blijkt dat deze schending geenszins kan worden aangenomen.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verweerder besluit dan ook dat het schorsings- en annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in de mate dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

2.1.2. Uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing blijkt dat verzoekers zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet bevinden. Deze motivering wordt door verzoekers geenszins betwist. Gelet op voormelde gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van de thans bestreden bevelen niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk verblijven zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, bevelen om het grondgebied te verlaten af te geven. Een eventuele vernietiging van de tweede, derde, vierde en vijfde beslissing kan aan verzoekers dan ook geen nut opleveren.

Er mag echter geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

2.1.3. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

2.1.3.1. De schending van artikel 3 van het EVRM wordt aangevoerd maar wordt op geen enkele wijze uiteengezet. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.*” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Aangezien verzoekers niet uiteenzetten op welke wijze zij artikel 3 van het EVRM geschonden achten, wordt de schending van artikel 3 van het EVRM niet op ontvankelijke wijze aangevoerd.

2.1.3.2. In een elfde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM:

“Verzoekende partij is ook duidelijk schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM en de motiveringsplichten daar wordt gesteld dat “Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking

komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Verwerende partij interpreteert artikel 8 EVRM op een verkeerde manier. Artikel 8 EVRM is in huidig geval wel van toepassing en verwerende partij biedt geen passende motivering. Dit blijkt duidelijk uit de lezing van de hierboven vermelde abstract van het arrest van het EHRM dd 19 oktober 2011 (onderdeel tien).”

In de nota repliceert de verwerende partij hierop als volgt:

“In een tiende en elfde onderdeel van het enig middel beroept de verzoekende partij zich op een vermeende schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

“Het begrip ‘gezinsleven’ in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.” (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

“Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.” (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder merkt op dat in de bestreden beslissing nopens de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM reeds geheel terecht als volgt werd gemotiveerd:

“Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven waar hij een nauwe familieband mee onderhoudt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.”

Inderdaad dient vooreerst te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er nog familieleden van haar in België verblijven, zodat geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij houdt voor dat haar sociale relaties in het Rijk wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen, doch dienaangaande kan verweerder volstaan met een verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

“Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824).” (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

“In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven.” (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

“Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).”

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het Rijk dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt."

Waar verzoekers aanvoeren dat artikel 8 van het EVRM wel van toepassing is, wordt het volgende overwogen.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken, is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekers verduidelijken in het verzoekschrift niet op concrete wijze in welk opzicht zij artikel 8 van het EVRM geschonden achten. Zij verwijzen naar een gezinsleven en naar een privéleven.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft.

Het gezinsleven tussen partners, meer bepaald tussen eerste en tweede verzoeker, wordt niet betwist.

Wat betreft de meerderjarige kinderen, derde en vierde verzoeker, dient erop te worden gewezen dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen “*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*” (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekers dienaangaande aanbrengen, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* meerderjarige broer en zus, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet

noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* verduidelijken verzoekers op geen enkele wijze met concrete gegevens dat er sprake is van financiële banden met deze personen of dat er sprake is van afhankelijkheid van de ene met de andere. Derde en vierde verzoeker tonen bijgevolg niet aan dat hun familieleven valt onder de toepassing van artikel 8 van het EVRM.

Alleszins dient te worden opgemerkt dat de vier verzoekers een bevel hebben ontvangen om het grondgebied te verlaten, zodat de verwerende partij heeft geoordeeld dat zij allemaal het grondgebied dienen te verlaten en zodat zij niet van elkaar gescheiden worden door de beslissingen van de verwerende partij.

Wat het gezinsleven betreft van eerste en tweede verzoeker en het privéleven van de vier verzoekers, wordt opgemerkt dat niet wordt betwist dat het een eerste toegang betreft, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het gezinsleven en privéleven van verzoekers.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven of privéleven te handhaven. In dit verband wordt herhaald dat het gezin niet van elkaar gescheiden wordt door de beslissingen van de verwerende partij, gezien zij allemaal een bevel ontvangen hebben om het grondgebied te verlaten. Er wordt enkel onderzocht of er een positieve verplichting is in het kader van het privéleven.

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, Antwi e.a. v. Noorwegen, par. 89).

In dit verband wordt opgemerkt dat het privéleven zich *in casu* ontwikkeld heeft in een tijd waarin de betrokken personen wisten dat de situatie ten aanzien van de immigratieregels voor hen zo was dat het onmiddellijk duidelijk was dat het behoud van dit privéleven binnen het gastland meteen al een precair karakter zou hebben. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (Mitchell v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, 31 januari 2006, § 39).

In het verzoekschrift duiden verzoekers niet met concrete gegevens aan dat er *in casu* hinderpalen zijn om hun privéleven verder te zetten in het land van herkomst of elders.

Tevens moet worden opgemerkt dat er uit de bestreden bevelen geen disproportionaliteit blijkt tussen de belangen van verzoekers enerzijds, die *in se* erin bestaan om hun privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoen aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.1.3.3. Verzoekers voeren de schending aan van artikel 6 van het EVRM wat betreft het bevel genomen ten opzichte van vierde verzoeker. Zij menen dat het onmogelijk is voor vierde verzoeker om het grondgebied te verlaten omdat hij voorwaarden moet eerbiedigen die door de strafrechter zijn opgelegd, waaronder in Brussel verblijven. Deze voorwaarden worden als bijlage bij het verzoekschrift gevoegd en bepalen onder meer dat vierde verzoeker moet verblijven op zijn adres in Brussel en zich persoonlijk moet aanbieden op zittingen en na oproepingen van de politie.

Beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, vallen niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM (Europees Hof voor de Rechten van de Mens, Maaouia c. Frankrijk (GC), nr. 39652/98, 5 oktober 2000, CEDH 2000-X; RvS 16 januari 2001, nr. 92.285; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), Handboek EVRM. Deel 2. Artikelsgewijze commentaar, Antwerpen, Intersentia, 2004, vol I, 409), zodat deze bepaling in rechte niet dienstig kan worden aangevoerd.

Waar verzoekers verwijzen naar de voorwaarden opgelegd door de onderzoeksrechter op 28 augustus 2014, dient vooreerst te worden vastgesteld dat deze voorwaarden dateren van na het bestreden bevel

genomen op 27 mei 2014 en ter kennis gebracht op 19 augustus 2014, zodat hier bij het nemen van dit bestreden bevel, nog geen rekening mee kon worden gehouden.

Er dient echter te worden opgemerkt dat, in het geval van een gedwongen verwijdering, het bestuur rekening dient te houden met de op dat moment geldende voorwaarden opgelegd door de onderzoeksrechter.

2.1.3.4. De schending van de aangevoerde bepalingen van het EVRM kan niet worden aangenomen. Er wordt bijgevolg geen afbreuk gedaan aan hetgeen in punt. 2.1.1. van dit arrest gesteld wordt. Het beroep is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten. De exceptie van de verwerende partij is gegrond.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekers niet aantonen op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Manifeste appreciatiefout en schending van:

- *artikelen 9bis en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen;*
- *artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen;*
- *artikelen 3, 6 en 8 van het Europees verdrag voor de rechten van de mens (hierna EVRM);*
- *van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder anderen, de administratie serieus en zorgvuldig werkt en ook het beginsel van procedurele medewerking;*

Artikel 9bis §1 al. 1 luidt als volgt :

« § 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. »

Buitengewone omstandigheden zijn omstandigheden die « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine », en de RvS verder benadrukt dat het is niet hetzelfde is als « force majeure » (RvS, arrest n° 88.076 van 20 juni 2000).

Artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen eisen een volledige en correcte motivering van de administratieve beslissingen.

Deze motivering moet rekening houden met de elementen van het dossier in het geheel en hierop antwoorden op pertinente wijze zodat de eiser de redenering en de draagwijdte van de akte kan begrijpen: “que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook “en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle.” (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

De Raad van State heeft al duidelijk gesteld dat volgens artikel 62 Vreemdelingenwet en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen « la motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385).

De administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen.

De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de

prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Uw Raad heeft ook gesteld dat de administratie "reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce." (RvV arrest nr 14.727 van 31 juli 2008 ; RvV nr 35 100 van 30 november 2009).

1. EERST ONDERDEEL

Er wordt in de motivering het volgende gesteld: "De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de scholing van de zoon; de door de dochter P. gevolgde computerlessen, een cursus kappermedewerker en lichaamsverzorging; de duur van hun verblijf, de vestiging van al hun economische en sociale belangen in België, hun kennis van de Nederlandse taal, hun contacten met Belgen ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd, de afwezigheid van elementen van openbare orde, hun werkbereidheid en het attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie van mevrouw, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied."

Verzoekende partij had deze elementen ingeroepen in haar verblijfsaanvraag en had uitdrukkelijk vermeld dat "gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken".

Verwerende partij stelt louter dat deze elementen "de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken."

Verzoekende partij kan met deze motivering niet inzien waarom verwerende partij van mening is dat deze elementen een terugkeer naar hun land van herkomst niet bemoeilijken. Het lijkt nochtans duidelijk dat deze elementen, in bijzonderheid de lopende opleidingen en schooljaren, het feit dat zij in België al lang gevestigd zijn, dat zij hier al hun economische en sociale belangen hebben, (...) van aard zijn een terugkeer naar Armenië moeilijker (of zelfs onevenredig) te maken.

De motivering is niet passend noch afdoende daar verzoekers niet kunnen begrijpen waarom verwerende partij van mening is dat deze elementen "de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken". Zoals dit hierboven vermeld werd, impliceren de motiveringsplichten dat "la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013). Dat is op dit punt niet het geval.

2. TWEEDE ONDERDEEL

Er wordt in de motivering gesteld dat "bovendien behoren de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag".

Nochtans hebben verzoekers uitgelegd in hun aanvraag dat het feit dat zij hier over sterke sociale banden beschikken, deze sociale verankering, en de "economische belangen, zijn elementen die hun terugkeer naar Armenië bemoeilijken.

Verzoekers hebben deze element ingeroepen als buitengewone omstandigheid zowel op procedurele vlak, als ten aanzien van de gegrondheid van hun aanvraag.

Door zomaar te oordelen dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, is verwerende partij schuldig aan een manifeste appreciatiefout en aan schendingen van de motiveringsplichten.

3. DERDE ONDERDEEL

Er wordt in de motivering gesteld dat “de duur van deze procedure [asielprocedure] (...) was nog niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf”.

Verzoekers hadden deze langdurige asielprocedure ingeroepen omdat zij gedurende deze procedure legaal verbleven in België, en zij op rechtmatige wijze hun socio-economische belangen in België hebben ontwikkeld. Deze sterke verankering in België maakt het voor hen moeilijk om naar Armenië terug te keren om een aanvraag tot verblijf in te dienen.

Hoewel de bestreden beslissing een beslissing tot “onontvankelijkheid” is, spreekt verwerende partij zich in het hierboven vermelde abstracte over de gegrondheid van de aanvraag (“recht op verblijf”).

Een loutere verwijzing naar het feit dat deze elementen, voor verwerende partij, tot de gegrondheid van de aanvraag behoren is niet afdoende om de redenering van verwerende partij te begrijpen omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag. Deze motivering is niet passend.

In een gelijkaardig geval heeft Uw Raad al besloten (CCE n° 100 300 van 29 maart 2013):

“4.4 Le Conseil observe que la partie défenderesse n’a, ce faisant, pas répondu de manière adéquate aux éléments de durée du séjour (...) dès lors que, dans la décision d’irrecevabilité, elle a exposé les motifs pour lesquelles elle estimait que ces éléments ne justifiaient pas l’octroi d’une autorisation de séjour. Dès lors qu’un élément présenté à titre de circonstance exceptionnelle, même admis comme tel, peut ne pas constituer en même temps un motif d’octroi d’une autorisation de séjour aux yeux de la partie défenderesse, les deux notions ne se recouvrant pas nécessairement, la première décision attaquée n’indique ainsi pas en quoi les éléments précités, avancés à ce titre notamment dans la demande d’autorisation de séjour, ne constituent pas des circonstances exceptionnelles au sens de l’article 9 bis précité.

La décision d’irrecevabilité attaquée ne répond dès lors pas suffisamment et adéquatement aux arguments de la partie requérante tirés de la durée de son séjour en Belgique, (...) invoqués en tant que circonstances exceptionnelles et ne satisfait dès lors pas aux exigences de motivation formelle.

Le fait que la première décision attaquée contienne d’autres motifs – d’irrecevabilité cette fois – relatifs à l’élément des liens sociaux et du projet de mariage invoqué par la partie requérante dans sa demande d’autorisation de séjour n’est pas de nature à renverser le constat susmentionné, dans la mesure où une application correcte de l’article 9bis de la loi du 15 décembre 1980 requiert, dans un premier temps, d’examiner si l’ensemble des circonstances exceptionnelles invoquées sont justifiées avant de se prononcer sur le bien-fondé de la demande. »

De motivering is dus tegenstrijdig en, in ieder geval, niet passend noch afdoende.

4. VIERDE ONDERDEEL

Waar verwerende partij in de beslissing stelt, mutatis mutandis, hetzelfde ten aanzien van P., de derde verzoekster in huidige procedure, is verwerende partij schuldig aan dezelfde schendingen als degene die ingeroepen worden onder de “derde onderdeel” van huidig beroep.

De motivering is dus op dit punt ook tegenstrijdig en, in ieder geval, niet passend noch afdoende.

5. VIJFDE ONDERDEEL

Waar verwerende partij stelt dat “uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand” is zij ook schuldig aan dezelfde verwarring tussen “ontvankelijkheid” en “gegrondheid” van de aanvraag.

De motivering is dus op dit punt ook tegenstrijdig en, in ieder geval, niet passend noch afdoende.

6. ZESDE ONDERDEEL

De beslissing is verder gemotiveerd als volgt: “De duur van de 9 ter-procedure vormt geen regularisatiecriterium. De duur van de asielprocedure en de duur van de procedure 9 ter wordt niet opgeteld.”

Deze langdurige 9ter proceduren werden ingeroepen in de aanvraag tot verblijf in het kader van de buitengewone omstandigheden die het indienen van de aanvraag via de gemeente rechtvaardigen (zie o.a. 9ter dd 27.08.2009, ongegrond verklaard op 15.04.2011).

Verzoekers kunnen uit de motivering op dit punt niet inzien waarom verwerende partij geen rekening houdt met deze langdurige procedure. Hun lang wettelijk verblijf, en de daarop stoelende sterke verankering in België, zijn nochtans van aard om een terugkeer naar Armenië te bemoeilijken.

Het feit dat verwerende partij ook motiveert dat “deze werkwijze wordt in elk dossier zo gehanteerd” verduidelijkt geenszins de reden waarom deze langdurige procedure (en legaal verblijf) niet in rekening worden gehouden.

De motivering is dus op dit punt ook niet passend noch afdoende.

7. ZEVENDE ONDERDEEL

De beslissing motiveert omtrent de Rechten van het Kind dat “kan niet anders dan geantwoord te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt daar zij heden meerderjarig en bijgevolg niet langer schoolplichtig zijn.”

Het feit dat de kinderen niet meer schoolplichtig zijn betekent geenszins dat hun lopende schooljaren geen element zijn die een terugkeer naar Armenië bemoeilijken, in tegendeel: het feit dat zij naar school gaan werd expliciet ingeroepen als een omstandigheid die hun terugkeer bijzonder moeilijk maakt.

De motivering is op dit punt ook niet passend noch afdoende.

8. ACHTSTE ONDERDEEL

Verwerende partij heeft haar zorgvuldigheidsplicht geschonden door haar beslissing te stelen op veronderstellingen. Dat is des te meer het geval daar verwerende partij deze veronderstellingen baseert op wat zij denkt dat er gebeurd is gedurende de lange tijdsperiode die zij genomen heeft om over de ontvankelijkheid van de aanvraag te oordelen.

Er wordt in de beslissing inderdaad gesteld : “zou kunnen aangenomen worden dat Razmik dan tijdens het huidige schooljaar 2013-2014 het 6de schooljaar heeft gevolgd en dat hij zijn scholing aldus zeer binnenkort beëindigd zal hebben”.

Deze houding en motivering van verwerende partij is niet zorgvuldig. Zij heeft niet ervoor gezorgd om « avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328). Het zorgvuldigheidsplicht werd geschonden.

9. NEGENDE ONDERDEEL

Deze houding, vermeld in vorige onderdeel, is ook strijdig met het beginsel van procedurele medewerking (dat behoort tot het beginsel van behoorlijk bestuur).

Uw Raad heeft over dit beginsel van « administratieve » of « procedurele medewerking » al het volgende gesteld : “Le montant des revenus perçus par l'épouse du requérant étant clairement démontré, le Conseil estime, eu égard au principe de collaboration procédurale, que si la partie défenderesse s'estimait insuffisamment informée quant à leur valeur brute ou nette, il lui appartenait de permettre au requérant d'apporter une information complémentaire à cet égard. Force est donc d'observer que le constat de l'ignorance de la valeur brute ou nette des montants perçus par l'épouse du requérant ne peut suffire à justifier que « On en epeut (sic) donc apprécier justement si les moyens de subsistances (sic) effectifs (nets) atteignent les 120 % du RIS ». » (RvV nr. 121.846, 31 maart 2014). Zoals in de hierboven vermelde zaak, heeft verwerende partij in huidige zaak dit beginsel geschonden: verzoekende partij had informatie over de scholing van de kinderen doorgestuurd, maar kon niet weten wanneer verwerende partij over de aanvraag zou oordelen. Aangezien verwerende partij zich onvoldoend geïnformeerd beschouwde op het moment dat zij verzoekers' aanvraag heeft behandeld, moest verwerende partij aan verzoekers vragen om bijkomende informatie door te sturen vooraleer conclusies te trekken op haar eigen veronderstellingen.

Door dit niet te doen, en bijgevolg haar standpunt op veronderstellingen te stelen, heeft verwerende partij niet enkel niet zorgvuldig gewerkt, maar zij heeft ook haar administratieve medewerkingsplicht geschonden.

10. TIENDE ONDERDEEL

In de beslissing wordt gesteld omtrent artikel 8 EVRM “De betrokkenen laten na om hun beweringen te staven met een begin van bewijs”.

Het recht op privé-leven, beschermd door artikel 8 EVRM, omvat, onder anderen, het recht om persoonlijke ontwikkelingen, recht op scholing, toegang tot opleidingen, het recht om contacten te ontwikkelen met anderen mensen,...

Verzoekers hebben in hun aanvraag o.a. uitgelegd dat zij in België geschoold zijn, goed geïntegreerd zijn, dat hun sociale belangen zich in België bevinden,... die zijn allemaal elementen die tot hun privé-leven behoren in de zin van artikel 8 EVRM:

“La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il

serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (EHRM, Özpinar c. Turquie, 19 oktober 2011)

Deze elementen zijn bovendien gestaafd door attesten, getuigenisverklaringen (...) die ter staving van de aanvraag werden voorgelegd.

Verwerende partij is dus duidelijk schuldig aan een niet passende motivering en een manifeste appreciatiefout daar verzoekers privé-leven wèl gestaafd wordt.

11. ELFDE ONDERDEEL

Verzoekende partij is ook duidelijk schuldig aan een schending van artikel 8 EVRM en de motiveringsplichten daar wordt gesteld dat "Wat het inroepen van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM."

Verwerende partij interpreteert artikel 8 EVRM op een verkeerde manier. Artikel 8 EVRM is in huidig geval wel van toepassing en verwerende partij biedt geen passende motivering. Dit blijkt duidelijk uit de lezing van de hierboven vermelde abstract van het arrest van het EHRM dd 19 oktober 2011 (onderdeel tien).

12. TWAALFDE ONDERDEEL

De bestreden beslissingen, in bijzonderheid het bevel om het grondgebied te verlaten die genomen werd ten aanzien van de vierde verzoeker, schenden zijn recht op een eerlijke strafrechtelijke procedure.

De vierde verzoeker werd onlangs van voorhechtenis vrijgelaten. Hij was van zijn vrijheid beroofd omwille van een kleine ruzie (zie de "Ordonnance de mainlevée" in bijlage).

Onder de voorwaarden die hij moet eerbiedigen, staan o.a. : te Brussel verblijven (rue de Moorslede 147/b001, punt 2.1 van de verodering); vannaaf 1st september bij de Vrij Technisch Instituut Kontich de schoolopleiding te volgen.

Het is bijgevolg voor verzoekende partij onmogelijk om het grondgebied te verlaten.

De tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen zal tot gevolg hebben dat verzoeker de voorwaarden die voor zijn vrijheid gesteld werden niet zal eerbiedigen.

"Lorsqu'une procédure pénale est en cours, il a été jugé qu'il serait contraire à l'article 6 de la Convention d'ordonner l'éloignement d'un étranger dès lors que, par cette mesure, l'exercice des droits de la défense dans le cadre de la procédure ouverte à son encontre serait rendu particulièrement difficile" (E. DERRIKS, Le droit des étrangers, Bruxelles, Larcier, 2013, p. 98 ; zie RvV nr 11.637 van 23 mei 2008; nr. 18.486 van november 2008 ; nr. 20.682 van 18 december 2008).

« Jugé également qu'il serait contraire à l'article 6 de la Convention de prendre un ordre de quitter le territoire à l'encontre d'un étranger placé en liberté provisoire sous conditions lorsque celles-ci impliquent de ne pas quitter la Belgique » (Ibidem, RvV nr. 14.501, 25 juli 2008).

De bestreden beslissingen schenden bijgevolg artikel 6 EVRM."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Betreffende het eerste middel

In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- artikel 9bis van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;*
- artikelen 3,6 en 8 EVRM;*
- zorgvuldigheidsbeginsel;*

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 tot en met 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschafft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu de beschouwingen van verzoekende partij niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verweerder de mening toegedaan dat dit aspect van het enig middel van verzoekende partij onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende om welke redenen de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft geoordeeld dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In een eerste onderdeel van het enig middel heeft de verzoekende partij kritiek op het feit dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de elementen van het schoollopen en integratie niet weerhoudt als buitengewone omstandigheden.

In antwoord op de verzoekende partij haar kritiek, laat verweerder gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij de volgende elementen in haar aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangehaald als zijnde buitengewone omstandigheden:

- duur van het verblijf in België;
- de duur van haar asielprocedure ;
- een aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ;
- duurzame lokale verankering in België en elementen van integratie.

Verweerder laat gelden dat -in weerwil van hetgeen de verzoekende partij laat uitschijnen- uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen heeft onderzocht, doch dat diende te worden besloten dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij verwijst in haar tweede onderdeel naar de elementen van integratie. Door te oordelen dat de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag behoren, zou de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich schuldig maken aan een manifeste appreciatiefout.

Verweerder laat gelden dat deze motivering met betrekking tot de integratie van de verzoekende partij dient te worden samen gelezen met het globale oordeel dat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom het de verzoekende partij niet mogelijk zou zijn om zijn verblijfsaanvraag vanuit het buitenland in te dienen.

Aldus blijkt uit de bestreden beslissing duidelijk dat de ingeroepen elementen van integratie niet in overweging worden genomen omdat zij geen buitengewone omstandigheid vormen, meer bepaald omdat zij niet kunnen verantwoorden dat de aanvraag in België en niet via de reguliere procedure vanuit het buitenland wordt ingediend, en dat deze elementen het voorwerp kunnen uitmaken van een eventueel onderzoek ten gronde, conform artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Deze motivering is, in het licht van de door de verzoekende partij in de verblijfsaanvraag aangehaalde elementen, pertinent en draagkrachtig. Door in de aanvraag louter te verwijzen naar een in België opgebouwde integratie en sociaal net, heeft de verzoekende partij immers niet aannemelijk gemaakt dat de verblijfsaanvraag onmogelijk of zeer moeilijk vanuit het buitenland kan worden ingediend. Zoals supra uiteengezet, zijn de ontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag en de gegrondheid ervan duidelijk van elkaar te onderscheiden.

De verweerder wijst erop dat het langdurig verblijf in België en de daaruit volgende integratie, elementen betreffen die veeleer betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag (cf. RvSt nr. 198.769 dd. 09.12.2009). Deze elementen kunnen derhalve in beginsel niet verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het land van herkomst werd ingediend, zodat het niet kennelijk onredelijk is van de gemachtigde van de Staatssecretaris om de aanvraag onontvankelijk te verklaren bij gebrek aan bewijs van het voorhanden zijn van buitengewone omstandigheden.

De verweerder verwijst nog naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarin wordt geoordeeld dat:

“Waar de verzoekende partij voorhoudt dat integratie-elementen buitengewone omstandigheden kunnen uitmaken die het indienen van de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in België verantwoorden en zij het standpunt van de Dienst Vreemdelingenzaken, namelijk dat integratie onmogelijk een grond voor ontvankelijkheid zou kunnen zijn, verwerpt, wijst de Raad erop dat, zoals uiteengezet, de buitengewone omstandigheden niet mogen worden verward met de argumenten ten gronde die aangehaald worden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen. Het verblijf van de verzoekende partij in België en de daaruit voortvloeiende integratie en sociale bindingen zijn elementen die de gegrondheidsfase betreffen. Pas indien de bevoegde staatssecretaris van oordeel is dat er buitengewone omstandigheden zijn, zal zij overgaan tot een onderzoek van de gegrondheid van de

aanvraag, waarbij zij dan onder meer rekening zal houden met de elementen van integratie.” (R.v.V. nr. 87 740 van 18 september 2012)

“2.18. De verzoekende partij is ervan overtuigd dat integratie een buitengewone omstandigheid kan uitmaken en poneert dat de wetgever niet heeft gewild dat integratie nooit als grond tot ontvankelijkheid wordt beschouwd, wat volgens de verzoekende partij het gevolg is van de houding van de verwerende partij, maar met dergelijk algemeen betoog toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij in casu haar discretionaire bevoegdheid heeft aangewend op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De omstandigheden die verband houden met de mogelijke integratie van de verzoekende partij hebben betrekking op de gegrondheid van de aanvraag en niet op de ontvankelijkheid ervan (cf. RvS 12 oktober 2005, nr. 150.107; RvS 9 december 2009, nr. 198.769).” (R.v.V. nr. 87 552 van 13 september 2012)

“De verzoekende partij haar wisten dat hun verblijf precair was. Dit wordt niet door de verzoekende partij haar betwist. Terecht concludeerde de minister dat illegaal verblijf geen rechten kan doen ontstaan die een buitengewone omstandigheid uitmaken. Zoals reeds werd gesteld mogen de buitengewone omstandigheden niet verward worden met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om de verblijfsmachtiging te verkrijgen. Het langdurig verblijf op het Belgisch grondgebied en de daaruit volgende integratie heeft veeleer betrekking op argumenten ten gronde voor het bekomen van een recht op verblijf. Deze argumenten kunnen slechts in aanmerking worden genomen wanneer er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden, wat in deze niet het geval is. Van een tegenstrijdige of stereotiepe motivering is geen sprake. Tot slot dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partij haar naar rechtspraak verwijzen zonder deze op hun persoonlijke situatie te betrekken.” (R.v.V. nr. 1613 dd. 11.9.2007)

“Wat zijn verregaande integratie betreft, merkt de Raad op dat de verzoekende partij in zijn aanvraag niet heeft aangetoond dat zijn integratie, zijn sociaal leven en zijn maatschappelijke inburgering het voor haar onmogelijk of bijzonder moeilijk maken om zijn aanvraag in het buitenland in te dienen.” (R.v.V. nr. 30 421 van 18 augustus 2009)

“In zoverre de verzoekende partij met de „integratie“ ook verwijst naar de voorgelegde getuigenverklaringen die een uiting zijn van zijn sociale banden en verblijf, stelde de verwerende partij duidelijk dat ze niet verantwoorden dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend, dus met andere woorden dat ze geen buitengewone omstandigheden uitmaken. De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat er een beoordelingsfout of een gebrek aan motivering zou bestaan in hoofde van de verwerende partij.” (R.v.V. nr. 24.876 van 23 maart 2009)

De verzoekende partij kan niet dienstig anders voorhouden.

De verzoekende partij meent in het derde, vierde en vijfde onderdeel dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet kon motiveren dat “Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf”, doch dienaangaande laat verweerder gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat voormelde zinsnede kadert in de repliek op de door de verzoekende partij aangevoerde duur van haar asielprocedure.

Verweerder laat gelden dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding niet op kennelijk onredelijke wijze werd geoordeeld dat de duur van de asielprocedure van de verzoekende partij niet van die aard was, dat deze als buitengewone omstandigheid zou kunnen worden aanvaard.

Terwijl daarbij ten overvloede wordt gemotiveerd dat het uiteraard niet de bedoeling kan zijn dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is bij asielaanvragen zou volstaan om verblijfsrecht te verwerven.

Zelfs indien de kritiek van verzoekende partij terecht zou zijn, dient te worden vastgesteld dat de overige motieven de aangevochten beslissing voldoende ondersteunen, met name de vaststelling dat de duur van de asielprocedure niet onredelijk lang kan genoemd worden.

De kritiek van de verzoekende partij heeft aldus uitsluitend betrekking op een ten overvloede vermeld gedeelte van de motivering van de bestreden bestuurlijke beslissing. Als zodanig kan zij niet leiden tot de nietigverklaring / schorsing van de bedoelde beslissing. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998)

Verweerder benadrukt nogmaals dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding alle door de verzoekende partij aangehaalde elementen terdege werden besproken, doch dat deze niet kon worden aanvaard als buitengewone omstandigheden.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt inderdaad dat de gemachtigde van de Staatssecretaris de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen

buitengewone omstandigheden wel degelijk beantwoordt op kennelijk redelijke wijze, zodat de kritiek van de verzoekende partij hieromtrent niet kan worden aangenomen.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is (R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Staatssecretaris, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet niet aannemelijk.

In een zesde onderdeel meent verzoekende partij dat rekening diende te worden gehouden met de duur van de 9ter procedure. Tevens zou de duur van de asielpprocedure dienen te worden opgeteld met de duur van de 9ter procedure.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat verzoekende partij de duur van de procedures enkel aan zichzelf heeft te wijten. Het weze immers benadrukt dat verzoekende partij reeds meerdere procedures heeft opgestart, en geen gevolg heeft gegeven aan bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) die werden betekend.

In een zevende onderdeel verwijst verzoekende partij naar het schoollopen van de kinderen.

Verweerder laat gelden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht heeft geoordeeld dat de kinderen op heden meerderjarig zijn, zodat zij bijgevolg niet langer schoolplichtig zijn. Verweerder ziet dan ook niet in welk nadeel zij zou ondervinden bij een terugkeer naar het land van herkomst om een visumaanvraag in te dienen.

Het schoollopen van de kinderen kan dan ook niet worden aangenomen als buitengewone omstandigheid.

Verweerder wenst geheel ten overvloede nog te verwijzen naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Voorts dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerder malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006 nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862)”(R.v.V. nr. 125.587 dd. 13.06.2014)

In een achtste en negende onderdeel meent verzoekende partij dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden, nu zij zich zou baseren op veronderstellingen. Ter ondersteuning verwijst verzoekende partij naar het schoollopen van R.

Tevens zou dit in strijd zijn met het beginsel van procedurele medewerking.

Dienaangaande laat verweerder gelden dat verzoekende partij niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie zich zou steunen op loutere veronderstellingen.

Het weze benadrukt dat verzoekende partij zelf heeft nagelaten het dossier te actualiseren, waardoor de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie er terecht van mocht uitgaan dat R. op heden niet meer schoolloopt, en zijn 6de jaar Lassenconstructie heeft afgewerkt.

Tot slot laat verweerder nog gelden dat de bewijslast in het kader van een aanvraag op grond van art. 9bis Vreemdelingenwet rust op de vreemdeling die de aanvraag indient.

Zie in die zin:

“De Raad wijst er evenwel op dat, waar de verzoekende partij de bewijslast schijnt om te keren, het aan de vreemdeling is om de nodige bewijzen aan te brengen opdat de verwerende partij kan beoordelen of hij aan de wettelijke voorwaarden voldoet, in casu dat er omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken tijdelijk terug te keren om vanuit het land van herkomst een aanvraag in te dienen.” (R.v.V. nr. 101 855 van 26 april 2013)

Het komt bijgevolg toe aan verzoekende partij zelf om de nodige bewijzen voor te leggen, hetgeen zij kennelijk heeft nagelaten te doen.

Verzoekende partij kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie bijkomende stukken van het administratief dossier diende op te vragen aan verzoekende partij.

In een tiende en elfde onderdeel van het enig middel beroept de verzoekende partij zich op een vermeende schending van artikel 8 EVRM, dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht en luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Verweerder merkt op dat in de bestreden beslissing nopens de aangevoerde schending van artikel 8 EVRM reeds geheel terecht als volgt werd gemotiveerd:

"Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoonde dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven waar hij een nauwe familieband mee onderhoudt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Inderdaad dient vooreerst te worden benadrukt dat de verzoekende partij niet aantoonde dat er nog familieleden van haar in België verblijven, zodat geen beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt.

De verzoekende partij houdt voor dat haar sociale relaties in het Rijk wel degelijk onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM vallen, doch dienaangaande kan verweerder volstaan met een verwijzing naar de vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hieromtrent:

"Aangenomen kan worden dat verzoekers weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven hebben opgebouwd en misschien werk kunnen hebben. Deze elementen geven de verzoekers niet het recht door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerleggen de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissingen die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemen de bestreden beslissingen hun de verdere uitbouw van dit leven. Bovendien wordt er opgemerkt dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 23 januari 2001, nr. 102.840; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 27 juni 2007, nr. 172.824)." (R.v.V. nr. 118.733 dd. 12.02.2014)

"In zoverre de verzoekende partij verwijst naar haar perfecte integratie in het Rijk, merkt verweerder terecht op dat gewone sociale en/of zakelijke relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM sorteren. Deze sociale en zakelijke relaties, gebaseerd op zijn arbeidsovereenkomst, kunnen bezwaarlijk aanzien worden als een gezinsleven." (R.v.V. nr. 116.431 dd. 26.12.2013)

"Verzoeker toont niet aan dat hij in België een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt. De gewone sociale of zakelijke relaties waar verzoeker op doelt in zijn verzoekschrift vallen niet onder de bescherming van het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM (RVS, nr. 140.165 van 15 februari 2005). Verzoeker toont geen gezinsleven aan in de zin van artikel 8 van het EVRM." (R.v.V. nr. 91.850 dd. 21 november 2012)

“Ten overvloede heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.S. 14 november 2005, nr. 151.290 ; R.v.S. 15 februari 2005, nr. 140.615).”

(R.v.V. nr. 20.845 van 19 december 2008)

“Anders dan wat verzoekster voorhoudt vallen gewone sociale of zakelijke relaties principieel niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM. (zie onder meer : R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005, nr. R.v.St. 102 840 van 23 januari 2002; R.v.St. nr. 135 236 van 22 september 2004).” (R.v.V. nr. 52 345 van 3 december 2010)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.”

(zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissingen hebben inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het Rijk dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Tot slot, waar verzoekende partij in het twaalfde onderdeel nog voorhoudt dat het bevel om het grondgebied te verlaten het recht op een eerlijk proces schaadt, nu hij van zijn vrijheid werd beroofd en er voorwaarden werden opgelegd, laat verweerder gelden dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat dit een buitengewone omstandigheid uitmaakt.

Dit element was niet aan de gemachtigde van de Staatssecretaris ter kennis gebracht op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat deze geen rekening heeft kunnen houden met de hechtenis, dat pas in het kader van onderhavige procedure wordt voorgelegd,

De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen (zie ook R.v.V. nr. 509, 29 juni 2007).

Geheel ten overvloede laat verweerder gelden dat het plegen van een strafrechtelijke inbreuk, en de gevolgen daarvan geenszins als een buitengewone omstandigheid zoals bepaald in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

Terwijl het plegen van een strafrechtelijke inbreuk waarbij voorwaarden worden opgelegd, aan verzoekende partij evenmin de toelating geven om verder illegaal op het grondgebied te verblijven;

De gemachtigde van de Staatssecretaris oordeelde geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, dat de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard, tezamen met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De uiteenzetting van verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden.

Het eerste en enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekers de aanvraag niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoekers' aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in hu land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In hun aanvraag van 6 december 2012 haalden verzoekers volgende elementen aan:

“- artikel 3 en 8 van het EVRM worden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, alsook de rechten van het kind, het lopend schooljaar dat nu niet meer mag worden onderbroken;

- verzoekers baseren hun regularisatieaanvraag o.a. op de onredelijk lange asielprocedure met schoolgaande kinderen, waarbij de asielprocedure met beroepsprocedure en regularisatieaanvraag wordt opgeteld;
- indien verzoekers teruggestuurd worden, zou dit een inbreuk uitmaken op hun gezinsleven en een bedreiging voor hun leven, hun fysieke integriteit en vrijheid, niemand mag onderworpen worden aan een mensonterende behandeling;
- al hun economische en sociale belangen zijn in België gevestigd;
- zij hebben geen enkele binding meer met het land van herkomst;
- deze redenen verantwoorden de aanvraag van hieruit;
- verzoekers humanitaire redenen en sociale bindingen zijn de volgende:
Hun kinderen lopen hier school, zij behalen goede resultaten en beheersen perfect de Nederlandse taal, verzoekers spreken vlot Nederlands en hebben lessen Nederlands gevolgd, zij hebben contacten met Belgen, zij voegen getuigenverklaringen toe, zij pleegden geen inbreuk tegen de Belgische openbare orde, ze zijn werkbereid, ze behaalden een attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie, dochter P. schoolt zich regelmatig bij: zij volgde computerlessen, een cursus kappermedewerker en lichaamsverzorging
- gelet op de hierboven vermelde redenen kunnen zij niet terugkeren naar hun land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen
- een gedwongen terugkeer zou een inbreuk uitmaken tegen de subjectieve rechten van de mens.”

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

3.3.1.1. In een eerste onderdeel van het middel uiten verzoekers kritiek op het motief dat de aangehaalde elementen van integratie niet als buitengewone omstandigheden aanvaard kunnen worden. Zij stellen dat de motivering van de verwerende partij hen niet toelaat in te zien waarom de verwerende partij van mening is dat deze elementen een terugkeer naar het land van herkomst niet bemoeilijken. Verzoekers menen dat deze motieven wel degelijk een terugkeer bemoeilijken.

Het bekritiseerde motief luidt als volgt:

“De aangehaalde elementen van integratie, waaronder de scholing van de zoon; de door de dochter P. gevolgde computerlessen, een cursus kappermedewerker en lichaamsverzorging; de duur van hun verblijf, de vestiging van al hun economische en sociale belangen in België, hun kennis van de Nederlandse taal, hun contacten met Belgen ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd, de afwezigheid van elementen van openbare orde, hun werkbereidheid en het attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie van mevrouw, kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, daar deze elementen de terugkeer naar het land van herkomst niet verhinderen of bemoeilijken. Niets verhindert de betrokkenen om zich te schikken naar de in voege zijnde wetten met betrekking tot de toegang, het verblijf en de vestiging op het Belgische grondgebied.”

Door louter te stellen dat de elementen van integratie een terugkeer naar Armenië wel degelijk bemoeilijken, tonen verzoekers niet aan dat dit motief steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Uit verzoekers' kritiek blijkt dat zij een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak hebben dan die van de bevoegde overheid. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaatst binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.3.1.2. In een tweede onderdeel stellen verzoekers dat zij de elementen van integratie hebben ingeroepen zowel als buitengewone omstandigheden als ten aanzien van de gegrondheid van hun aanvraag. Het is een appreciatiefout zomaar te oordelen dat deze elementen tot de gegrondheid van de aanvraag behoren.

Het bekritiseerde motief luidt als volgt:

“Bovendien behoren de elementen van integratie tot de gegrondheid van de aanvraag (RvS 9 december 2009, nr. 198.769) en derhalve worden ze in deze fase niet behandeld. Aangezien de aanvraag onontvankelijk is, kan niet worden ingegaan op de elementen ten gronde.”

Er dient te worden opgemerkt dat verzoekers volledig voorbijgaan aan de hierboven geciteerde tekst van de artikelen 9 en 9bis, § 1 van de vreemdelingenwet, die voorschrijven dat de aanvraag enkel in België kan worden ingediend indien er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn die verhinderen dat de aanvraag wordt ingediend bij de diplomatieke post in het buitenland. Waar verzoekers herhalen dat de door hen aangevoerde elementen wel degelijk een machtiging tot verblijf rechtvaardigen, dient te worden benadrukt dat de bestreden beslissing enkel uitspraak doet over de al dan niet ontvankelijkheid van de aanvraag, en meer bepaald over het voorhanden zijn van de vereiste buitengewone omstandigheden, en niet handelt over de grond van de aanvraag. De verwerende partij diende nog niet in te gaan op de elementen ten gronde van verzoekers' aanvraag. Dit laatste is in overeenstemming met de rechtspraak van de Raad van State. Dit rechtscollege stelde immers *“dat echter omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, de gegrondheid van de aanvraag betreffen en derhalve niet kunnen verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend”* (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

Deze kritiek van verzoekers kan bijgevolg niet worden aangenomen.

3.3.1.3. In een derde en vierde onderdeel voeren verzoekers aan dat een loutere verwijzing naar het feit dat de duur van de asielpcedure tot de gegrondheid van de aanvraag behoort, geen afdoende motivering is om de redenering van de verwerende partij omtrent de ontvankelijkheid van de aanvraag te begrijpen. Hun sterke verankering met België, deels verkregen tijdens deze asielpcedure, maakt het voor hen moeilijk om naar Armenië terug te keren en van daaruit een aanvraag in te dienen.

Vooreerst wordt erop gewezen dat verzoekers in hun aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 6 december 2012 omtrent hun asielpcedure het volgende gesteld hebben:

“B.

Dat verzoekers respectievelijk voor het eerst in februari 2009 politiek asiel aanvroegen en op 14 juni 2010 een negatieve beslissing ontvingen van de RVV, waarna zij verschillende regularisatieaanvragen indienden.

Dat verzoekers hun regularisatieaanvraag o.a. baseren op de onredelijk lange asielpcedure met schoolgaande kinderen, waarbij de asielpcedure met beroepsprocedure en regularisatieaanvraag wordt opgeteld.”

In het algemeen wordt op het einde van de aanvraag het volgende gesteld:

“C.

(...)

Dat gelet op de hierboven vermelde redenen verzoekers niet terugkeren kunnen naar het land van herkomst om aan de Belgische diplomatieke post een verblijfsmachtiging aan te vragen; dat het hierboven vermelde de uitzonderlijke redenen uitmaken;”

In de bestreden beslissing wordt omtrent de asielpcedure als volgt gemotiveerd:

“De betrokkenen wisten immers dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten.

Hun asielaanvraag, voor zichzelf en hun 2 minderjarige kinderen, dd. 25/03/2009 werd volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op 16/06/2010 afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan hen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingstatus toe te kennen. De duur van deze procedure - namelijk om en bij 1 jaar 2 maanden en 22 dagen - was nog niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Op 05/04/2011 werden door de Dienst Vreemdelingenzaken instructies gegeven tot aflevering van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 7 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, hen betekend op 11/04/2011.”

en

“De dochter, P., meerderjarig geworden in 2010, heeft daarenboven nog eens zelfstandig een asielaanvraag ingediend op 12/04/2012, die volgens de gegevenshistoriek van het Rijksregister op

31/10/2012 werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met de weigering om aan haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van deze procedure - namelijk zo'n 6 maanden en 31 dagen - was absoluut niet van die aard dat ze als onredelijk lang beschouwd wordt. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan de betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Zij werd vervolgens het voorwerp van een bevel om het grondgebied binnen een termijn van 30 dagen te verlaten, de bijlage 13 quinquies, haar betekend dd. 14/11/2012. Opnieuw wordt aan deze verplichting geen gevolg gegeven."

en

"De duur van de 9 ter-procedure vormt geen regularisatiecriterium. De duur van de asielprocedure en de duur van de procedure 9 ter wordt niet opgeteld. Deze werkwijze wordt in elk dossier zo gehanteerd. De betrokkenen hebben de duur van al deze procedures enkel aan zichzelf te wijten door zoveel procedures op te starten en door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ondanks alle weigeringsbeslissingen die al aan hen werden betekend. Bijgevolg kan het argument betreffende de duur van de procedures niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid."

en

"De asielaanvraag van de betrokkenen werd afgesloten en huidig verzoekschrift bevat geen (nieuwe) aanwijzingen, noch stavingsstukken voor een eventuele vrees voor een terugkeer naar het herkomstland."

Zoals hierboven reeds gesteld, blijkt dat verzoekers in hun aanvraag aangaven dat zij van oordeel waren dat de duur van de asielprocedure met beroepsprocedure en de duur van de regularisatieaanvraag moesten worden opgeteld. Hierop wordt duidelijk geantwoord in de bestreden beslissing, namelijk dat de duur van de asielprocedure en de duur van de procedure 9ter niet worden opgeteld en dat deze werkwijze in elk dossier zo wordt gehanteerd. Tevens wordt gemotiveerd dat de duur van de asielprocedures niet van die aard was dat ze onredelijk lang hebben geduurd.

In de bestreden beslissing wordt tevens gemotiveerd dat verzoekers de duur van al deze procedures enkel aan zichzelf te wijten hebben door zoveel procedures op te starten en door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ondanks alle weigeringsbeslissingen die al aan hen werden betekend, zodat het argument betreffende de duur van de procedures niet kan worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wordt in de bestreden beslissing dus wel degelijk gemotiveerd waarom het argument betreffende de duur van de procedures niet kan worden aangenomen als buitengewone omstandigheid. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren, wordt niet louter verwezen naar het feit dat de duur van de asielprocedure tot de gegrondheid van de aanvraag behoort.

Waar verzoekers in het middel aanvoeren dat hun sterke verankering met België deels werd verkregen tijdens deze asielprocedure, en dat deze verankering het voor hen moeilijk maakt om naar Armenië terug te keren en van daaruit een aanvraag in te dienen, dient te worden opgemerkt dat zij dit niet als dusdanig in hun aanvraag hebben vermeld, zodat hierop niet geantwoord diende te worden.

3.3.1.4. In een vijfde onderdeel van het enig middel voeren verzoekers aan dat de motivering dat *"uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand"* een verwarring creëert tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van de aanvraag en dat deze motivering tegenstrijdig is.

De door verzoekers geciteerde zin komt uit volgend motief:

"De betrokkenen hebben echter nagelaten om gevolg te geven aan deze verplichting en verblijven sindsdien op volstrekt illegale wijze in België en lieten het schoolbezoek van hun toen nog minderjarige zoon bewust plaats vinden tijdens dit peccair verblijf. Het is voor het leeuwendeel tijdens dit irreguliere verblijf dat het integratieproces, in welke mate dan ook, plaatsvond. Zodoende pogen de betrokkenen om de Belgische overheid voor voldongen feiten te plaatsen, wat hen niet in dank kan worden

afgenomen. Uit langdurig illegaal verblijf kunnen immers geen rechten geput worden met het oog op een regularisatie van hun verblijfstoestand."

Er dient op gewezen te worden dat dit motief enkel stelt dat uit langdurig illegaal verblijf, geen rechten kunnen worden geput met het oog op de regularisatie van de verblijfstoestand van verzoekers. Er wordt niet gesteld dat dit rechten betreft inzake de ontvankelijkheid of rechten inzake de gegrondheid van de aanvraag, er wordt enkel zonder meer gesteld dat hieruit "geen rechten" kunnen worden geput. Verzoekers kunnen derhalve niet met goed gevolg voorhouden dat dit motief tegenstrijdig is door de ontvankelijkheidsfase met de gegrondheidsfase van de aanvraag te verwarren.

3.3.1.5. In een zesde onderdeel uiten verzoekers kritiek op het motief "*De duur van de 9 ter-procedure vormt geen regularisatiecriterium. De duur van de asielprocedure en de duur van de procedure 9 ter wordt niet opgeteld. Deze werkwijze wordt in elk dossier zo gehanteerd.*" Zij stellen dat zij de duur van deze procedure hebben ingeroepen in het kader van de buitengewone omstandigheden en dat hierop niet afdoende geantwoord werd.

Zoals reeds in punt 3.3.1.3. van dit arrest werd gesteld, maakt deze zin deel uit van volgend motief:

"De duur van de 9 ter-procedure vormt geen regularisatiecriterium. De duur van de asielprocedure en de duur van de procedure 9 ter wordt niet opgeteld. Deze werkwijze wordt in elk dossier zo gehanteerd. De betrokkenen hebben de duur van al deze procedures enkel aan zichzelf te wijten door zoveel procedures op te starten en door geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten ondanks alle weigeringsbeslissingen die al aan hen werden betekend. Bijgevolg kan het argument betreffende de duur van de procedures niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid."

Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde het argument van de duur van deze procedures heeft beoordeeld in het kader van de ontvankelijkheid van de aanvraag, en deze duur vervolgens niet heeft aanvaard als buitengewone omstandigheid. Het feit dat verzoekers een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak hebben dan die van de bevoegde overheid, volstaat niet om aan te tonen dat het oordeel van het bestuur feitelijk onjuist is of kennelijk onredelijk. Het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad bovendien uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort. Geplaast binnen het wettigheidstoezicht dat de Raad vermag uit te oefenen, dient te worden vastgesteld dat verzoekers aan de hand van deze andere beoordeling niet aannemelijk maken dat het bestuur tot een conclusie is gekomen die de grenzen van het redelijke te buiten is gegaan (cf. RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193).

3.3.1.6. In een zevende onderdeel voeren verzoekers aan dat het naar school gaan van de kinderen, ongeacht of zij nog schoolplichtig zijn of niet, een omstandigheid is die de terugkeer van verzoekers bijzonder moeilijk maakt.

Het bekritiseerde motief luidt als volgt:

"Wat de scholing van de kinderen betreft, met aanhaling van de Rechten van het kind, kan niet anders dan geantwoord te worden dat dit element geen buitengewone omstandigheid vormt daar zij heden meerderjarig en bijgevolg niet langer schoolplichtig zijn."

Het is niet kennelijk onredelijk dat, waar verzoekers in hun aanvraag verwezen naar het Kinderrechtenverdrag, de gemachtigde erop wijst dat de kinderen inmiddels meerderjarig zijn. Er dient immers te worden vastgesteld dat het Kinderrechtenverdrag niet van toepassing is op meerderjarigen.

Het is evenmin kennelijk onredelijk dat erop gewezen wordt dat de kinderen niet meer schoolplichtig zijn. Over het lopende schooljaar van de zoon wordt in de bestreden beslissing overigens nog het volgende gemotiveerd: "*Redelijkerwijze - bij gebrek aan actualisatie van het dossier op dit vlak - zou kunnen aangenomen worden dat R. dan tijdens het huidige schooljaar 2013-2014 het 6de schooljaar heeft gevolgd en dat hij zijn scholing aldus zeer binnenkort beëindigd zal hebben. Huidige beslissing is vergezeld van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien van een termijn van 30 dagen vanaf de betekening. Het is te voorzien dat hij zijn scholing zal afgerond hebben voor het einde van de betekende termijn.*" Hieruit blijkt dat rekening werd gehouden met het lopende schooljaar van de zoon en dat een terugkeer naar Armenië pas zou moeten gebeuren nadat dit laatste schooljaar afgelopen is. Bijgevolg kunnen verzoekers niet met goed gevolg voorhouden dat geen rekening werd gehouden met het lopende schooljaar en vervalt hun kritiek dat als buitengewone omstandigheid had moeten aanvaard

worden dat de zoon tijdens het lopende schooljaar niet terug zou kunnen naar Armenië om van daaruit een verblijfsaanvraag in te dienen.

3.3.1.7. In een achtste onderdeel voeren verzoekers de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, omdat een motief van de bestreden beslissing volgens hen steunt op een hypothese (*“Redelijkerwijze - bij gebrek aan actualisatie van het dossier op dit vlak - zou kunnen aangenomen worden dat R. dan tijdens het huidige schooljaar 2013-2014 het 6de schooljaar heeft gevolgd en dat hij zijn scholing aldus zeer binnenkort beëindigd zal hebben. Huidige beslissing is vergezeld van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten, voorzien van een termijn van 30 dagen vanaf de betekening. Het is te voorzien dat hij zijn scholing zal afgerond hebben voor het einde van de betekende termijn.”*) en niet op een onderzoek.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Er dient op te worden gewezen dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is en geen recht. Het komt bijgevolg aan verzoekers toe om stavingsstukken voor te leggen van hun beweringen in het kader van hun aanvraag. Er rust geen dergelijke verplichting op het bestuur. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk, noch getuigt het van een foutieve of onzorgvuldige feitenvinding om, bij gebrek aan actualisatie van verzoekers op dit vlak, er op basis van de wel voorgelegde stukken (bijlage 3 bij de aanvraag, schoolattesten zoon, brief van de directeur van het VTI Kontich waarin vermeld staat dat de zoon tijdens het schooljaar 2012-2013 in het vijfde jaar zit) van uit te gaan dat het huidige schooljaar van de zoon (2013-2014) het zesde schooljaar is en dat de scholing aldus zeer binnenkort beëindigd zal zijn.

De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.3.1.8. In een negende onderdeel herhalen verzoekers hun kritiek zoals aangevoerd in het achtste onderdeel, maar voeren zij het *“beginsel van procedurele medewerking aan”*. Uit hun uiteenzetting blijkt dat zij hiermee het zorgvuldigheidsbeginsel bedoelen, en herhalen dat het bestuur, bij gebreke van actuele informatie over de schoolloopbaan van de zoon, actief op zoek moest gaan naar informatie.

Er wordt herhaald dat een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet een gunst is en geen recht. Het komt bijgevolg aan verzoekers toe om stavingsstukken voor te leggen van hun beweringen in het kader van hun aanvraag, zeker als zij menen dat bepaalde elementen van belang zijn voor de hangende aanvraag.

3.3.1.9. In een tiende onderdeel voeren verzoekers aan dat zij in hun aanvraag elementen van integratie, scholing, opleiding, contacten met andere mensen hebben aangevoerd, elementen die vallen onder het recht op privéleven beschermd door artikel 8 van het EVRM. Zij hebben deze elementen tevens gestaafd door attesten en verklaringen. Het motief *“de betrokkenen laten na om hun beweringen te staven met een begin van bewijs”* is dus niet correct volgens verzoekers, zij menen dat hun privéleven wel gestaafd wordt.

In hun aanvraag van 6 december 2012 verwezen verzoekers op volgende wijze naar artikel 8 van het EVRM:

“dat de door verzoekers aangevraagde machtiging enkel kan geschieden dan met het in acht nemen van buitengewone omstandigheden; dat art. 3 en 8 EVRM ingeroepen worden als uitzonderlijke omstandigheden, alsook de Rechten van het Kind, het lopend schooljaar dat nu niet meer mag onderbroken worden;”

en

“dat indien verzoekers dienen teruggestuurd te worden zulks een inbreuk zou kunnen betekenen op art. 3 en 8 van het EVRM; Dat dit een inbreuk op het gezinsleven zou kunnen uitmaken en een bedreiging voor verzoekers hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid;”

Het antwoord hierop in de bestreden beslissing luidt als volgt:

“Wat betreft de verwijzing naar de artikels 3 en 8 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (verder afgekort tot EVRM), deze artikels worden aangewend zonder dat ze worden toegepast op de eigen situatie. De betrokkenen laten na om hun beweringen te staven met een begin van een bewijs, wat niet kan volstaan om er een inbreuk op uit te maken.”

en

“Wat het invoeren van art. 8 EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien het hele gezin niet in aanmerking komt voor een regularisatie, zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.”

Gelet op wat verzoekers hadden gesteld in hun aanvraag betreffende artikel 8 van het EVRM, dient te worden vastgesteld dat het antwoord hierop in de bestreden beslissing niet steunt op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk is. Verzoekers verbinden slechts voor het eerst in hun verzoekschrift de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM met hun integratie en met elementen van hun privéleven, zodat de gemachtigde in de bestreden beslissing niet kon antwoorden op zaken die niet werden aangevoerd in de aanvraag.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat in de bestreden beslissing wel omstandig wordt gemotiveerd wat betreft de integratie van verzoekers, hun scholing en opleiding, *“hun contacten met Belgen ten bewijze waarvan getuigenissen worden voorgelegd”* en dergelijke meer. In deze motieven wordt verwezen naar de stukken die verzoekers hadden voorgelegd en worden de door hen voorgelegde documenten wel degelijk in overweging genomen (vb. getuigenverklaringen, verklaring van de directeur van het VTI in Kontich, attest van inburgering en maatschappelijke oriëntatie).

3.3.1.10. Uit de bespreking van de eerste tien onderdelen van het enig middel, blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. De eerste bestreden beslissing steunt op afdoende en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de vreemdelingenwet en van de zorgvuldigheidsplicht kan niet worden aangenomen.

3.3.1.11. In een elfde onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hiervoor wordt verwezen naar punt 2.1.3.2. van dit arrest.

3.3.1.12. In een twaalfde onderdeel voeren verzoekers de schending aan van artikel 6 van het EVRM. Hiervoor wordt verwezen naar punt 2.1.3.3. van dit arrest.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk wat de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing betreft. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 700 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET